

Петро Сергійович
БІЛИННИК

ДЕРЖАВНИЙ ОРДЕНА ЛЕНІНА
АКАДЕМІЧНИЙ ТЕАТР ОПЕРИ ТА БАЛЕТУ УРСР
ім. Т. Г. ШЕВЧЕНКА

ПЕТРО СЕРГІЙОВИЧ
БІЛИННИК

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО
ОБРАЗОТВОРЧОГО МИСТЕЦТВА
І МУЗИЧНОЇ ЛІТЕРАТУРИ УРСР
КИЇВ — 1958

Ім'я Петра Сергійовича Білинника добре відоме широкому колу радянських слухачів. Світлий і чистий ліричний тенор, бездоганна музикальність, задушевність і теплота виконання, майстерна філіровка звука — все це стало запорукою творчого успіху артиста як на оперній сцені, так і на концертній естраді.

Творча біографія П. С. Білинника — це типовий шлях, який відкрила Велика Жовтнева соціалістична революція талантам з народу. Донецький робітник, учасник заводської художньої самодіяльності став провідним солістом столичної опери, народним артистом СРСР.

П. Білинник народився в родині робітника-бондаря (місто Ахтирка, Сумської області) і за дореволюційних умов міг би повною мірою повторити біографію свого батька, що, як і син, був щедро наділений від природи прекрасним голосом. Але за Радянської влади на сина чекала інша доля. З путівкою завкому молодий робітник Пантелеймонівського динасового заводу (Донбас) вступив у 1931 році до музичного робітфаку, а в 1933 — до Харківської консерваторії по класу професора Р. С. Вайн. Він вчився без відриву від виробництва; і хоч не легко було сполучати навчання з працею на заводі, кидати роботу, друзів із заводського самодіяльного ансамблю, з якими зріднився і пісню і працею, Білиннику не хотілось. Молодечий запал, наполегливість, працездатність, а головне — організованість і самодисципліна, — риси, які Петро Сергійович, за власним свідченням, виховав у собі завдяки робітничому колективу, — допомагали йому максимально плідно і раціонально використовувати кожну годину і в праці, і в навчанні.

Петро. «Наталка Полтавка»
Лисенка.

Незабаром у Харкові був створений молодіжний комсомольський музичний театр (ним керував В. М. Скляренко, нині головний режисер Київського академічного театру опери та балету ім. Т. Г. Шевченка), на сцені якого П. С. Білинник дебютував у партії Берендея («Снігуронька» М. Римського-Корсакова). Він був тоді ще студентом консерваторії, але голос його усе частіше лунав з концертної естради і по радію.

Перші творчі успіхи не збили молодого співака з важкого і складного шляху, що веде до опанування висот вокальної і сценічної майстерності. Скромність і твереза вимогливість до власної творчості, риси, що їх артист щасливо зберіг і донині, змушували його не заспокоюватись на досягнутому: Білинник напружено працював над кожним новим твором, домагаючись мистецької довершеності виконання. І досі він з вдячністю згадує свого вчителя, наставника і вихователя професора Р. С. Вайн, яка привчала студентів до точності і чистоти співу, вимагала глибокого осмислення суті музичного образу.

Сцена з вистави «Утоплена» Лисенка.

1936 року П. С. Білинник бере участь у конкурсі Великого театру Союзу РСР, і його зараховують до складу солістів.

Чотири роки праці на сцені Великого театру, в колі видатних майстрів російського мистецтва відіграли значну роль у творчій біографії молодого українського артиста. Почавши з маленьких, епізодичних ролей, він незабаром виступив у партіях Синодала («Демон» А. Рубінштейна), діда Щукаря («Піднята цілина» І. Дзержинського), співав у таких оперних виставах, як «Тихий Дон» І. Дзержинського, «Броненосець Потьомкін» О. Чишка та інших.

У 1940 році П. Білинник, творчо змужнілий і збагачений досвідом, повертається до Харкова. Швидко він стає одним з провідних солістів — виконавців лірико-тенорових партій на сцені Харківського оперного театру. Він співає партії Петра («Наталка Полтавка» М. Лисенка), Андрія («Запорожець за Дунаєм» С. Гулака-Артемовського), Ленського («Євгеній Онегін»

Ленський. «Євгеній Онегін» Чайковського.

П. Чайковського), князя («Русалка» О. Даргомижського), Фауста (однойменна опера Ш. Гуно), Пінкертон («Чіо-Чіо-Сан» Пуччіні).

У цей час вже визначається своєрідна творча індивідуальність артиста, оригінальність вокального і сценічного трактування ним образів, уміння виявити в кожній виконуваній партії її найбільш істотні внутрішні можливості.

Йонтек. «Галька» Монюшка.

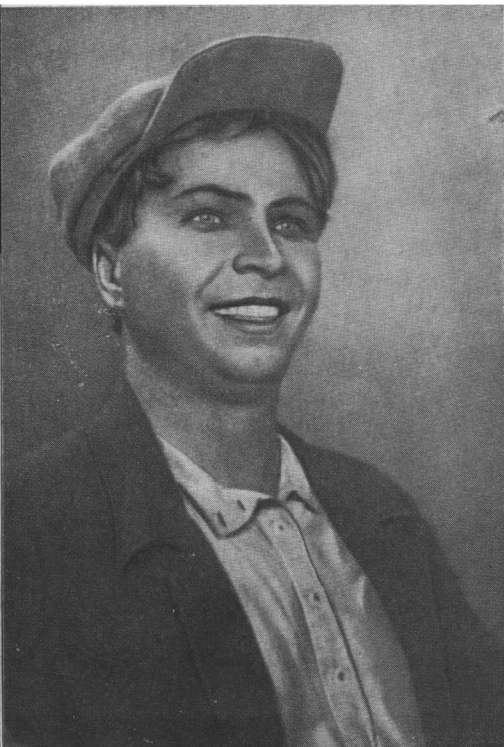
Художнє обдаровання П. Білинника особливо повно розкрилося в Київському театрі опери та балету, куди його запросили наприкінці 1942 року (театр перебував тоді в евакуації у місті Іркутську). Тут значно поширюється репертуар, підвищується вокальна і сценічна майстерність артиста.

Крім згаданих партій, які Білинник виконував ще на харківській сцені, він співає такі відповідальні і різні характером

Князь Синодал. «Демон»
Рубінштейна.

Сергій Тюленін. «Молода
гвардія» Мейтуса.

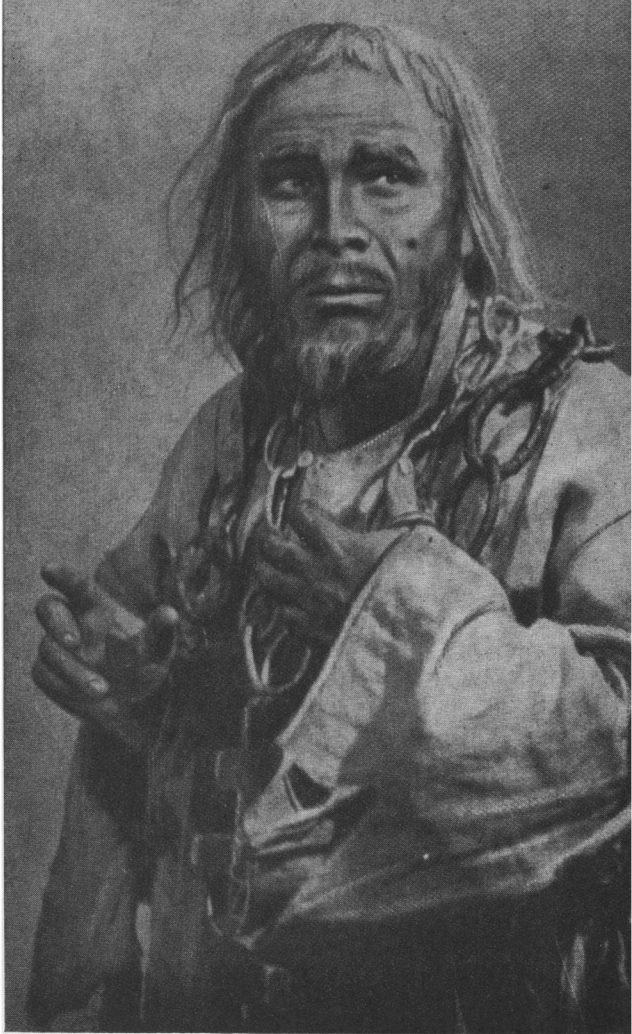

Єнек. «Продана наречена» Сметани.

Арлекін. «Пяци» Леонковалло.

Юродивий. «Борис Годунов»
Мусоргського.

партії, як Дубровський в однойменній опері Направника, Ликов у «Царевій нареченій» М. Римського-Корсакова, Юродивий у «Борисі Годунові» Мусоргського, Володимир Ігорович у «Князі Ігорі» Бородіна, герцог в «Ріголетто», Альфред у «Травіаті» Д. Верді, Альмавіва у «Севільському цирульнику» Россіні, Джеральд у «Лакме» Деліба, Арлекін у «Паяцах» Леонковалло, Йонтек у «Гальці» Монюшка, Єнек у «Проданій нареченій» Сметани і ряд інших.

Ликов. «Царева наречена»
Римського-Корсакова.

З особливим натхненням виконує артист головні ліричні партії в класичних українських операх «Запорожець за Дунаєм», «Наталка Полтавка», «Утоплена», в радянських операх — «Молода гвардія» Ю. Мейтуса і «Війна та мир» Прокоф'єва.

Джеральд. «Лакме» Деліба.

Найяскравішою рисою творчого обдаровання П. Білинника є глибокий, тонкий ліризм. Саме тому особливо близькі йому партії Ленського, Берендея, Петра, Йонтека.

До найбільших мистецьких досягнень П. Білинника слід віднести створені ним вокально-сценічні образи з української національної оперної класики, особливо Петра («Наталка Полтавка») і Андрія («Запорожець за Дунаєм»). В обох цих партіях співак глибоко розкриває національні риси і народність своїх героїв.

Художня палітра артиста не обмежується самими лише ліричними барвами, про що переконливо свідчить, зокрема, його успіх у характерній партії Юродивого з «Бориса Годунова» і, такою ж мірою, в героїко-романтичній партії Сергія Тюленіна («Молода гвардія»).

У народній музичній драмі Мусоргського П. Білинник створив колоритний образ блаженного, втілюючи в ньому (особливо в його пісні, якою закінчується фінальна сцена «Під Кромами»)

Дід Жукар. «Піднята цілина»
Дзержинського.

стільки людського болю і суму, стільки трагізму, що образ цей набув значного художнього узагальнення.

З не меншою силою артист розкрив духовну велич і красу, героїко-патріотичну вдачу і водночас щиру юнацьку безпосередність Сергія Тюленіна, надавши цьому образу справжньої життєвості.

П. Білинник користується широкою популярністю серед слухачів і як виконавець народної пісні. Він надзвичайно добре відчуває народно-пісенну мелодику, вміє емоційно проникнути в її глибинні джерела, відтворити найтонші нюанси. Давня дружба зріднила артиста з такими визначними творчими колективами України, як державний ансамбль бандуристів і академічна капела «Думка». У їхніх концертних виступах П. Білинник часто бере участь як соліст — виконавець українських і російських народних пісень.

Концертна діяльність П. Білинника не обмежується столичною естрадою. Його виступи перед робітничою аудиторією Донбасу та інших районів України, на Далекому Сході, його концертні подорожі до Німецької Демократичної Республіки, Польщі, Албанії принесли чимало естетичної насолоди тисячам слухачів і стільки ж творчої радості артисту.

Радянський уряд високо оцінив творчу працю П. С. Білинника. 1946 року йому було присвоєно звання заслуженого артиста УРСР, а 1951 — народного артиста Республіки. В тому ж році, під час декади українського мистецтва в Москві, артиста було нагороджено орденом Леніна. З 1954 року П. С. Білинник — народний артист Союзу РСР.

І. Стебун

Редактор *Л. П. Нагорна*
Художник *Б. Я. Бродський*
Художній редактор *О. З. Павловський*
Технічний редактор *Л. О. Петролюк*
Коректор *С. М. Пільчевська*

*

ИЛЬЯ ИСААКОВИЧ СТЕБУН
Петр Сергеевич Белинник
(на украинском языке)

*

БФ 02257. Здано на виробництво 28.X 1957 р.
Підписано до друку 22.IV 1958 р. Формат
60×84^{1/16}. 1 друк. арк., пап. арк. 0,5. Обл.-вид.
арк. 0,9. Тираж 5000. Зам. 29.

*

Книжкова ф-ка „Жовтень“ Головвидаву Міністерства культури УРСР. Київ, Артема 23.

1 крб. 35 коп.